Căderea lui Petru

(Luca 22)

Petru a căzut adânc. Domnul îl avertizase. Cât de credincios este Domnul în avertismentele Sale către noi! De două ori i-a rostit numele: „Simone, Simone, iată, satana v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu." Dar Simon nu a dat ascultare avertismentelor Domnului. S-a încrezut în propria sa inimă. El Îl iubea pe Domnul și nu se considera capabil să-L renege pe Domnul său.

Încrederea în sine a fost secretul căderii sale. Și de câte ori se întâmplă așa și cu noi. Dacă cuvintele Domnului l-ar fi impresionat pe Petru, el ar fi fost păzit. Dar, încrezându-se în propria sa inimă, el nu s-a cutremurat la auzul cuvintelor Domnului, și aici se află începutul căderii sale. El este preocupat de propria sa inimă, de puterea dragostei sale față de Domnul; în loc ca avertismentul Domnului să-l sperie și să-l facă să ceară: „Doamne, ține-mă, nu mă lăsa să cad, nu-i permite lui satan să mă cearnă", el vorbește cu încredere de sine și cu siguranță: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și la închisoare și la moarte". Cât de aproape suntem noi de cădere, când suntem *plini de noi înșine* și nu dăm ascultare avertismentelor Domnului și ale Duhului Său din inima noastră!

Petru nu cunoștea puterea lui satan, nici incapacitatea și neputința cărnii de a i se împotrivi. Și cât de puțin suntem noi conștienți de lipsa noastră de însemnătate!

Este remarcabil faptul că Domnul a spus, când l-a avertizat, că satan dorește să-i cearnă ca pe grâu. Ei erau *grâu*. Petru era grâu, nu pleavă. Satan nu dorește să pună pleava în sită – pleava îi este asigurată –, ci el vrea să strice grâul. Petru era grâu, grâu prețios, destinat hambarului lui Dumnezeu. Dar Domnul a îngăduit ca Petru să fie pus în sită de către vrăjmaș, nu pentru ca el să cadă prin sită, ci pentru ca el să fie curățat de pleava încrederii în sine. Aceasta trebuia încă zdrobită în el. Domnul nu-l putea folosi pe Petru atâta timp cât în inima lui se afla încrederea în sine. Ce vede Domnul în noi, care trebuie încă zdrobit? În cazul lui Iov, era propria lui dreptate, care trebuia zdrobită. Calea a fost foarte dureroasă, dar la sfârșitul ei și-a pus mâna peste gură (compară Iov 27.6 cu 39.34) și a mărturisit: „Ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine" (Iov 42.5,6). Mai ținem noi încă în inima noastră ceva de care nu vrem să ne despărțim? Este oare în ea dragostea de lume, poftele trupești, vanitatea, neîndurarea, încăpățânarea, lăcomia, asprimea, mânia, certurile, gelozia, voința proprie? Dacă astfel de lucruri mai găsesc adăpost în inima noastră, atunci și noi vom fi puși în sită, pentru ca aceste lucruri să fie zdrobite în noi.

Cât de multe ar fi putut Petru să-și scutească. Și câte experiențe dureroase și câte drumuri grele ne-am scuti noi, dacă am da ascultare glasului Domnului. Domnul le spune încă o dată, când ei ajung la Ghetsimani: „*Rugați-vă,* ca să nu cădeți în ispită." Dar nu ni se spune că s-au rugat, ci că au adormit. Cât de des Îl găsim pe *Domnul* rugându-Se! Cât de des ne rugăm noi, tu și eu? Aici vedem cu adevărat ce este omul! El poate adormi pe Muntele transfigurării, acolo unde se revelează gloria Domnului, și poate adormi în Ghetsimani, unde puterile întunericului își dezvăluie toată puterea.

Apoi se apropie Iuda cu sărutul trădării. Când ucenicii au văzut ce urma să se întâmple, L-au întrebat pe Domnul dacă să lovească cu sabia. Petru nici măcar nu a așteptat răspunsul Domnului; cu puterea carnală, el a scos sabia și, în loc să aștepte în tăcere, a lovit fără să i se poruncească, iar Domnul a trebuit să vindece ceea ce Petru rănise. Carnea este gata imediat să

lovească cu sabia, să rănească și să provoace suferință; ea poate răni, dar nu poate vindeca. Domnul îi oprește brațul lui Petru să mai folosească sabia și apoi atinge urechea celui rănit și vindecă rana, pe care Petru a provocat-o. Ce blândețe și ce milă a văzut Petru în Domnul său! Ce trebuie să fi simțit inima lui când a văzut că Domnul vindeca ceea ce el rănise!

Dar toate acestea nu l-au adus la conștientizare. În loc să-l împingă mai aproape de Domnul, citim de acum înainte că el îl urma *„de departe”* (Luca 22.54). Apoi îl găsim așezat *„în mijlocul”* vrăjmașilor Domnului. Acolo unde ar fi trebuit să rămână *departe,* se afla în *mijlocul* lor, iar pe Domnul, de care ar fi trebuit să fie *aproape,* Îl urma *de departe.* Cât de repede se duce totul la rău, odată ce am pășit pe calea cea de coborâre! Îl vedem apoi stând lângă *același* foc și „încălzindu-se”, la care se încălzeau și *vrăjmașii* Domnului. El, care voia cu atâta mândrie să moară împreună cu El, stând în mijlocul lor, nu a găsit puterea să mărturisească că Îl cunoaște și astfel L-a negat, nu doar o singură dată, ci și a doua oară și a treia oară. Cât de îngrozitor este gândul acesta — el Îl tăgăduiește pe Domnul în raza vizuală și auditivă a acestuia. Petru își luase locul în spatele Lui. Fără îndoială, el se ferea de privirea Lui. Dar Domnul Se întoarce și îl privește pe Petru. Domnul nu-i spune niciun cuvânt, dar această privire spune mai mult decât cuvintele. Ce fel de privire a fost aceea? Crezi că a fost o privire de dispreț profund? Nu, așa cum îl iubise, tot așa l-a iubit până la sfârșit. Ce moment trebuie să fi fost acela, când privirile lor s-au întâlnit! Câtă dragoste trebuie să fi vorbit din privirea Sa! Oare această privire nu i-a spus: „Petru, M-am rugat pentru tine?”

Atunci Petru s-a cutremurat în interior. Și-a adus aminte de cuvântul Domnului: „Nu va cânta cocoșul, mai înainte ca tu să tăgăduiești de trei ori că Mă cunoști” și a ieșit afară și a plâns cu amar. Oare noi nu L-am negat niciodată? Oare nu am simțit niciodată o astfel de privire a Domnului, care ne-a pătruns adânc în inimă? Oare nu ne-a fost la fel ca lui Petru? Atunci nu ne mai putem încălzi la focurile lumii, trebuie să ieșim din mijlocul ei. Lăsăm sabia deoparte și ne trezim la rugăciune. Vrăjmașii Domnului nu știau nimic despre această privire a Domnului, nici despre ceea ce se petrecuse în inima lui Petru. Lumea poate să vadă căderea noastră și să se bucure de ea, dar nu vede când Domnul privește în inima celui căzut. Nu vede cât de amar plânge acesta pentru păcatul său, nu vede nimic din durere, pocăință și căință, *dar El vede.* Iar modul în care El răspunde la o astfel de pocăință îl vedem în dimineața învierii, în întâlnirea pe care a avut-o numai cu Petru, înainte de a Se revela cercului de ucenici (compară cu Luca 24.34 și 1 Corinteni 15.5!) El a tras un văl peste această întâlnire. Ceea ce s-a petrecut acolo între cei doi a rămas doar între El și Petru.

Pe această cale dureroasă, Petru a trebuit să fie eliberat de încrederea în sine, să fie zdrobit. Fie ca noi să ne lăsăm curățiți de lucrurile care ne stau împotrivă, prin Cuvântul din gura Sa, pentru ca ele să nu trebuiască să fie zdrobite în noi pe o cale atât de dureroasă și de umilitoare pentru Domnul, precum în cazul lui Petru.

Titlul original: *„Petri Fall”.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 15-18, Vol. 10, Anul 1925.